Recensie: Ademen ***1/2

CC Schoten

woensdag 13 november 2024

foto © Boumediene Belbachir

Recensie:

Een kind of geen kind. Dat is de vraag in Ademen, de Vlaamse versie van Duncan Macmillans tekst Lungs die onder andere in the Old Vic in Londen al te zien was. Het gaat hier om een groot dilemma dus omdat het gepaard gaat met een van de grootste verantwoordelijkheden waar je in je leven voor kan kiezen. Zelden worden daarbij rationele, emotionele of ethische afwegingen gemaakt omdat 'het verwacht wordt van je dat je kinderen hebt'. Maar in Ademen stelt V (Alejandra Theus) zich wél die vragen wanneer M (Pieter-Jan De Wyngaert) haar het idee om voor kinderen te gaan ineens en uit het niets in de IKEA voorlegt. Hoewel Macmillan slechts 4 theaterstukken geschreven heeft tot nog toe, is ie al een gerenommeerd en gevraagd schrijver. Zo schreef ie bijvoorbeeld mee aan het eerste seizoen van de Netflixserie The Crown en gaat ie volgend jaar in Londen met The Iron Throne in première, een theaterstuk dat gebaseerd is op Game of Thrones.

Komisch, dramatisch maar ook een liefdesverhaal. Dat is Ademen allemaal. Angst staat erin centraal. Angst om een kind op de wereld te zetten. Angst om de wereld waarin dat kind gaat terechtkomen, met onder andere oorlogen en zijn klimaatcrisissen ook. Baarschaamte dus.

Volgens Wynes & Nicholas, Environmental Research Letters zou een kind minder op de wereld zetten goed zijn voor 58,6 ton minder CO2-uitstoot. Ter info: een transatlantische vlucht minder is goed voor een reductie van 1,6 ton en zonder wagen door het leven gaan 2,4 ton. Om een verhaal kort te maken: op basis hiervan ben ik als kinderloze bewoner van deze planeet zonder rijbewijs goed bezig als het gaat over mijn ecologische voetafdruk.

Vanuit een ander perspectief kan je echter onder andere stellen dat een nieuwe generatie misschien de oplossingen voor de crisissen waar we te kampen mee krijgen, wél kan oplossen en je jezelf niet reproduceren dan misschien niet de beste oplossing is. Het zijn allemaal zaken die in het hoofd van V opduiken, naast de angst voor een miskraam bijvoorbeeld.

Ademen, dat voor alle duidelijkheid géén pleidooi is voor of tegen kinderen, levert teksttheater, een dialoog met zinnen en gedachten die soms niet helemaal afgemaakt worden, waardoor die authentiek overkomen. De tekst leest als een partituur, waarin veel ritmewisselingen en muzikaliteit steekt. Dat de schrijver een dj-carrière heeft gehad, heeft daar ontegensprekelijk wel mee te maken.

Regisseur Christophe Aussems van het Nieuwstedelijk zet zijn hoofdpersonages voor een grote spiegel die tevens meteen ook het publiek een spiegel voorhoudt. Trillingen (van een donderwolk?) onderstrepen een

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

plotpunt maar ook de getroebleerde situatie waar een of beide personages zich in bevinden. De spelers kijken naar ons, naar elkaar, soms schuin met de rug naar het publiek in de spiegel. Hun kleren verwijzen ook naar elkaar. Zij draagt een rode broek met blauwe achterkant, hij draagt blauw maar zijn achterkant heeft dan weer iets bordeaux-bruinigs. V zien we ook even op zij, met los hemdje, een verwijzing naar een mogelijke zwangerschap.

De wat cleane, steriele omgeving, weliswaar houden we van de minimal approach, de witte belichting die overgaat in koud blauw bijvoorbeeld, en de ledlampen onderaan de spiegel, in combinatie met de vele tekst, zorgt er echter voor dat je M en V vooral als los van elkaar staande individuen ziet en zelden of nooit als (verliefd) koppel.

Als Ademen te vergelijken valt met een partituur, dan missen we toch de emotionele laag, inleving, dynamiek, melodie en harmonie. Dat net dat laatste ons bij momenten ontbrak, heeft ook te maken met de personages zélf uiteraard. Omdat het dilemma de harmonie verstoort, de debatten opent, wat dan weer een verklaring kan zijn waarom we geen of nauwelijks liefde ontwaren tussen die twee mensen op het podium.

< Bert Hertogs >

Credits:

tekst Duncan Macmillan regie Christophe Aussems spel Pieter-Jan De Wyngaert & Alejandra Theus live muziek & compositie Bert Hornikx & Sarah Pepels dramaturgie Els Theunis vertaling tekst Teunkie van der Sluijs regieassistent Armin Dorrani scenografie Bart Van Merode kostuum Joëlle Meerbergen uitvoering kostuums Giulia Azratova geluid Stefan De Reese & Tom Buys techniek Bregt Janssens & Jari Abeloos uitvoering decor Andreas Ketels - Kunst&vliegwerk productie Sabien Van Herzele speelduur: 105 minuten

deze productie komt tot stand met de steun van de Tax Shelter maatregel van de Belgische federale overheid en Gallop Tax Shelter

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.